ЖАСМІН МАС

ПСИХО ДИЯВОЛИ

ЖАСМІН МАС

Психодияволи

Psycho Devils

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Psycho Devils, Jasmine Mas.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

1. Корвус Малум

ВИКРИТТЯ

✦

Початок: Кайдани, день 1, година 0

Тріск.

Полум'я вибухнуло, коли ми ЧМС-нулись назад до Елітної академії, і всі п'ятеро опинились у порожній аудиторії.

Оріон похитнувся, і я втримав свою дорогоцінну пару. Скорпіус поклав довгі пальці на наші потилиці й міцно стиснув.

Його нігті вп'ялись у нашу шкіру.

Я пригорнувся до його знайомого дотику й спробував ігнорувати головний біль, що пульсував у скроні.

За кілька хвилин усе змінилось.

Мої пари й я тепер були зв'язані з Аран зачарованими татуюваннями.

Ні, з *Арабеллою*.

Шанований рід Малум був прив'язаний до брехливої, слабкої феї. Нікчемної. Підступної. Жінки.

Я щільно проковтнув, і Скорпіусові нігті вп'ялись глибше. — Дихай, Ігнісе, — тихо прошепотів він мені на вухо.

Я кивнув, показуючи, що намагаюсь.

Полум'я лизало мої плечі й руки. Жар палив мої вени, і піт стікав по щелепі.

Я почувався в гарячці, як завжди, коли був близький до втрати контролю.

Моє тіло вібрувало від самої сили, що гупала в моїх венах.

Було б екстазом випустити полум'я. Зрівняти світ із землею й пофарбувати його вогнем у червоне.

Але я не міг.

Піт розмивав мій зір.

— Зосередься на нас, — наказав Скорпіус. Голос мого Захисника був твердий, як сталь, і він не залишав місця для суперечок.

Його нігті вп'ялись у мою плоть глибше.

Оріон притулився до мене. Його рука потяглась назад і прослизнула під край моїх спортивних штанів.

Його пальці були крижані порівняно з моєю теплою шкірою.

Я горів.

Скорпіус відтягнув мою шию назад і притиснув щоку до моєї. — Слухай мій голос, — вимагав він.

Його пальці стиснулись, і я зосередився на болі.

Я дозволив їй заземлити мене.

— Ти контролюєш, — твердо сказав він. — Ти володієш вогнем. Не воно тобою.

Я спробував кивнути, але його хватка була така міцна, що голова не рушала. Я злизав піт із губ і повторив: — Я контролюю.

Оріон більше навалився на мене, відхиляючись назад, і я обвив руками його плечі. Я вдихнув його декадентський, солодкий запах. Він пах небезпекою з солодким відтінком.

Як отруєні цукерки.

Гарний чоловік у моїх обіймах викликав залежність.

Мої груди гупали безладно; я сперся вагою на могутню постать Скорпіуса. Його потужні м'язи легко підтримували і мене, і Оріона.

Я був затиснутий між своїми парами.

Мій Шанований був у моїх руках.

Мій Захисник тримав мене.

Серцебиття Скорпіуса рівно билось об мою спину, і я заплющив очі й зосередився на тому, щоб влучити в ритм.

— Зосередься на моїх нігтях, — прошепотів він, стискаючи мою шию міцніше. — Зосередься на диханні.

Я зосередився на уколі болю.

Оріон голосно вдихнув, і я пішов за ним. Він видихнув зі свистом. Я також.

Його шовковисте русяве волосся лоскотало мій підборіддя, і він підняв голову.

Чудові теплі карі очі дивились на мене із занепокоєнням, і його надуті губи розтулились. — Ти як? — беззвучно промовив він.

Крапля поту скотилась із мого підборіддя на його рот.

Його червоний язик майнув і злизав її.

Бляха. Я щільно проковтнув.

— Так, я в нормі, — хрипко сказав я, дивлячись на губи мого Шанованого.

Відтоді як у мене почалось статеве дозрівання, мене завжди цікавили чужі губи. Інтерес перетворився на повну одержимість, коли я зустрів Оріона. Розпусні речі, які я хотів із ним робити.

Пальці Скорпіуса штовхнули мою голову вперед, і я посміхнувся, бо мій Захисник точно знав, що мені потрібно. Чорт, він знав мене краще, ніж я сам.

Я м'яко притис губи до Оріонових.

Він був на смак декадентським.

Я розпусно облизав його рот і насолодився солоно-солодким смаком. Його зіниці розширились, поки теплий карий колір не став здебільшого чорним від бажання.

Хоч наш зв'язок пар не був завершений, я сильніше втиснув язик йому в рот.

Він розтанув біля мене й застогнав.

Я прикусив його язик, схопив його стегна полум'яними пальцями й підтягнув його тверду дупу назад.

Оріон замуркотів біля мене. Я встромив язик глибше в його рот, і слабкий слід диму викликав мурашки на моїй шиї.

Мій розум відключився.

Я цілував його глибше, ніби намагався його поглинути. Димний смак змішувався з його солодкістю й замикав усі раціональні думки. Мені треба було його поглинути. Вдихнути його.

Скорпіусові нігті вп'ялись глибше, коли він притис мою шию вперед і сильніше розчавив моє обличчя об Оріона.

Член мого Захисника був такий твердий, що я відчував, як він пульсує крізь наші спортивні штани.

Скорпіус же був садомазохістом.

Я застогнав від розчарування.

І ніщо не боліло гірше, ніж бути близько до того, чого хочеш, але знати, що не можеш цього мати.

Знайоме тривожне відчуття прокотилось крізь мене, і Скорпіус відірвав мою голову. Оріон потер груди, ніби міг фізично відштовхнути відчуття.

Ми втрьох голосно дихали в тиші.

Скорпіус відсторонився, а Оріон ступив уперед, залишаючи простір між нами.

Чудові карі очі глянули на мене знизу вгору, а тоді затьмарились спустошенням. Нігті тремтіли на моїй потилиці.

Він дивився на мене із занепокоєнням.

— Я в порядку, — грубо сказав я.

Полум'я танцювало по моїх руках, але гарячковий стан зник. Лишилось тільки млосне, тривожне відчуття, що виникало, коли ми надто наближались одне до одного.

Мій Шанований не міг зустрітись зі мною поглядом.

Мій Захисник не міг перестати впиватись нігтями в мою шкіру.

Я був їхнім Ігнісом, і я їх підводив.

Ми були прокляті чоловіки.

Троє поєднаних дияволів, що не могли завершити зв'язок душ, бо їм бракувало четвертої пари.

Доки ми не знайдемо нашого другого Захисника, ми не могли торкатись одне одного так, як хотіли. Як потребували.

Я грубо провів рукою по поголеному черепу й глибоко вдихнув.

Розправив плечі.

Широко розставив ноги.

Уперше відтоді, як ми повернулись після татуювання, я розглянув навколо себе.

Ми стояли посеред середнього проходу в Лотеровій аудиторії.

Вампір стояв біля вікна. Він дивився назовні невидющими очима й більше нагадував привида, ніж чоловіка.

— Ого, який поцілунок, — сказав жіночий голос із далекого кута кімнати. — Це було просто ого. Без слів. Дуже інтенсивно. — Пролунав низький свист, коли вона видихнула дим.

Я проігнорував її.

Криваво-червоні промені заломлювались у вітражах кімнати, що складали мозаїку з розлогих полів.

Мирні образи кепкували наді мною.

Лотер крутнувся й копнув стілець. Той вибухнув уламками металу, вдарившись об стіну.

Ніхто з нас не здригнувся.

Ми звикли до його насильства.

Лотер смикав себе за скальп і пішов до свого столу, бурмочучи собі під ніс про охоронця й праведний шлях. Він розкидав папери, ніби щось шукав.

Він шалено бурмотів про таємниці.

Він втрачав глузд.

— Чому ви, хлопці, спите з іншими людьми, якщо так закохані одне в одного? — спитав жіночий голос.

Я стиснув зуби й вдав, що вона не існує.

Вона сказала голосніше: — Це якось нелояльно.

Я зосередився на тиші запилюженої аудиторії. На збоченому відчутті спокою, що супроводжувало тишу.

Порошинки пливли в нерухомості, а червоні промені затемнення змушували все світитись, ніби занурене в кров.

Ніби ми всі були залиті нею.

— Особисто я не спала б з іншими людьми. — Вона голосно потягнула з люльки. — Але це лише я.

Спокій, який я відчув, обіймаючи своїх пар, зник.

Мій контроль тріснув.

— Не смій, довбаний біс, до нас говорити, — сказав я загрозливим тоном.

Я заштовхнув своїх чоловіків за себе захисним рухом, поки дивився на Арабеллу.

Вона закотила очі й повернулась боком, ніби хотіла чітко показати, що тепер ігнорує мене.

Рубінові губи розтулились і повільно випустили хмару диму.

Мучене гарчання вирвалось із мого горла від її зарозумілого виразу, і полум'я побігло по моїх руках.

Вона вигнула брову, дивлячись на свою люльку, а тоді її тіло обм'якло. Витончені пальці втомлено потерли її чоло й провели по делікатно вигнутих вилицях. Шкіру вкривали порізи від того, як Лотер кинув її у вікно, перш ніж вона розкрила свою особу.

Її плоть повільно зростала й загоювалась на моїх очах.

Я ненавидів Аран, але вважав його кращим за істоту переді мною. Жалюгідну жінку.

Вона була довбаним жартом.

Усе в Арабеллі: занадто гарне обличчя, делікатна будова кісток, довге кучеряве синє волосся: було доказом, що Аран ніколи не існував.

Вона наразила всіх на ризик своїм маскарадом.

Ми тренувались і билися разом у ситуаціях на межі життя й смерті. Наш підрозділ був настільки сильним, наскільки сильним був наш найслабший солдат, і в запалі бою довіра одне до одного була іноді всім, що ми мали.

Вона зрадила нас усіх.

Позаду мене моя сліпа пара спитала: — Що вона робить? Раба тріумфує?

— Ні, — тихо прошепотів Оріон Скорпіусові. — Вона курить і дивиться на свою люльку, ніби їй нудно. Тепер вона позіхає. Вона виглядає сумною.

Мої пари ступили вперед і стали по боках від мене.

Скорпіус насупився. Злоба випромінювалась із нього, ніби він не погоджувався з оцінкою Оріона. Я також.

Натомість моя ніжна пара дивилась на Арабеллу широко розплющеними очима.

Розум Оріона працював інакше, ніж в інших. Він був одержимий.

Де інші виявляли інтерес, він фіксувався.

Він переслідував.

Ми зустріли Оріона, коли він стояв над нами посеред ночі й дивився, як ми спимо. Навіть після того, як ми всі усвідомили, що ми пари, він усе одно вламувався до наших кімнат, щоб стежити за нами.

На жаль, він показував ті самі ознаки одержимості брехливою сукою.

Його очі були широко розкриті. Він дивився на неї через кімнату, не кліпаючи.

Оскільки він був нашим Шанованим, мій обов'язок як Ігніса й Скорпіусів як Захисника було тримати його в безпеці. Проблема була в тому, що нам бракувало другого Захисника.

З того, як він на неї дивився, нам була потрібна допомога.

— Ти певен, що вона не тріумфує, що обдурила нас? — зневажливо сказав Скорпіус. — Їй, мабуть, подобається, що вона всіх нас змусила думати, ніби вона хлопець.

Оріон не припиняв на неї дивитись, не кліпаючи, і прошепотів: — Вона виглядає виснаженою й зношеною. Ніби їй боляче.

Я пирхнув. Вона виглядала як чванлива, брехливе дівчисько.

З відрази на обличчі Скорпіуса було видно, що він зі мною згоден. Він чув і відчував те, чого інші не могли, і його природна недовіра до людей робила його розумним.

Зрештою, люди загалом були жалюгідні. Вони були засобом досягнення мети.

Скорпіусові подобався їхній біль.

Мені подобалась їхня покора.

Оріону не було діла до нікого. Доки не з'являлось. Тоді все ставало небезпечним.

Через тиху аудиторію Арабелла глянула на нас і пирхнула.

Полум'я запалало жарче.

Мої м'язи ниють від напруги стримувати вогонь, і я повільно дихав.

Іноді здавалось, що вогонь керує мною.

Я не знав жодного дня спокою.

Як вона сміє недбало курити й вдавати незворушність, ніби не зруйнувала наші життя? Як вона сміє пирхати на мене?

Лотер бурмотів під ніс про Діка й грандіозний план. Він загубився у власному світі.

Я скористався його відволіканням і попрямував до кута. Мої пари пішли за мною.

Коли ми наблизились, я глянув униз.

Спортивні штани Арабелли досі перекосились на її стегнах і показували натяк на татуйований ланцюг.

Жахливе нагадування.

Ми були зв'язані.

Коли ми зупинились за фут від неї, вона глянула на мене налитими кров'ю очима. Вони були обведені темними колами.

Вона була слабка й жалюгідна.

— Не говори зі мною, — зверхньо пробурмотіла вона й відвернулась.

Я огризнувся: — Не вказуй мені, що робити, сука.

Вона стиснула зуби й втупилась у стіну. — Я сказала не говорити.

Я побачив червоне.

Поки я зневажливо дивився на нікчемну жінку переді мною, зламані уламки мого існування грали перед очима, як кошмар.

Обставини того, як ми опинились у цій ситуації, були похмурі.

Усе так швидко розвалилось.

Бог сонця оголосив турнір, і всі четвірки чоловіків-дияволів віком від вісімнадцяти років мали взяти участь. Він мав оцінити нашу силу й назвати своїх королів.

Ми намагались ухилитись від участі, бо нам бракувало четвертої пари. Наш зв'язок пар не був завершений; він і не міг бути, доки не відбудеться акт близькості між усіма парами.

Представник бога сонця відхилив наше прохання й наказав нам брати участь.

Можливо, він знав.

Ми були наймолодшими учасниками на століття.

Інші дияволи сміялись, коли ми зайшли до реєстраційної кімнати. Вони швидко перестали сміятись.

Змагання було різаниною.

Нашою різаниною.

Ми пішли на змагання, не знаючи меж своїх здібностей.

Коли ми пішли, ми їх досі не знайшли.

Сила в наших венах була не матеріалом легенд; вона була матеріалом кошмарів.

Коли представник бога коронував нас королями, він сказав:
— Добро не врівноважує зло в світах; це роблять королі-дияволи.

Бог сонця назвав нас своїми катами. Ми були безжальними кошмарами волі бога.

Така велика сила.

Така велика відповідальність.

Та ми були молоді, без пари й жили в болю.

Усі дияволи отримали від бога сонця наказ бути присутніми на нашій коронації, але коли ми стояли перед натовпом, жодна пісня парування не дійшла до нас. Нашого четвертого там не було.

Що означало, що наша пропущена пара була десь в іншому світі.

Технічно стародавні тексти про зв'язки пар стверджували, що будь-який вид чи особа можуть бути призначені долею чоловіку-дияволу. Однак у новітній історії лише чоловіки-дияволи були достатньо потужні, щоб підтримувати зв'язок. Ми були сильним видом. Нікому не поступались.

Я сперечався з представником, що бог сонця мав би просто знайти нашу пару у світах. Він засміявся мені в обличчя й сказав, що доля так не працює.

Я заскреготів зубами від спогаду.

Академія була нашою найкращою ставкою знайти пропущену пару. Так стверджував представник, і тому ми погодились на дурний план Лотера.

Усі вони були повні лайна.

За десять років тренувань із Лотером він знайшов лише чотирьох чоловіків-дияволів, що жили в інших світах, і жоден із них не був нашою парою.

Наша пісня парування на них не відреагувала.

Коли ми зі Скорпіусом і Оріоном вперше зустрілись, наші вогні заспівали одне до одного.

Це був низький, п'янкий ритм: він нагадував гуркіт барабана, хрускіт кісточок об плоть і гупання жорстокого серця. Коли я був поруч із будь-ким із них, пісня ставала гучнішою.

Наша пісня пар була лютою, як і ми.

Тепер нікчемне життя Арабелли було пов'язане з моїми дорогоцінними парами.

Це нудило.

В обмін на зв'язування наших життів зі своєю дочкою Лотер погодився використати свою мережу й дозволити нам залишитись в академії, доки ми не знайдемо пропущену пару. Ту, що змусить наш вогонь співати.

Я ніколи б не погодився, якби знав, хто це.

Випустивши глибокий подих, я зробив ще крок ближче.

— Не тіснись у мій простір. Іди геть, — пирхнула Арабелла, сповзаючи низько й випускаючи хмару диму з губ. Свистячий звук був неприродно гучним у тихій аудиторії.

Я розкрив рот, щоб огризнутись, і зупинився.

Завмер.

Я ахнув, усвідомивши, що діє мені на нерви.

Ні.

Усе сталося так швидко. Ми були так відвернені Арабелли й татуюванням, що якось пропустили очевидне.

Наша пісня парування не співала, як зазвичай.

Її не було.

Аудиторія була неприродно тиха. Єдиним звуком було бурмотіння Лотера під ніс і шарудіння паперів.

Якого біса.

Жах густо піднявся в моєму горлі, і я спробував заспокоїти шалене серце. Невже татуювання раба зіпсувало наш зв'язок пар? Невже ми прокляли себе? Невже ми ніколи не знатимемо спокою?

Лотер запевняв нас, що побічних ефектів, окрім поєднання наших життєвих сил, немає. Він збрехав. Чи вона була в цьому з ним? Чи це був її план від початку?

Я відчайдушно прислухався, але тиша була гучна.

Задушлива.

Мої коліна затремтіли, і я ледве втримався. Зв'язок пар був *більшим* за пісню. Я це знав.

Він відображав наші душі.

Я заплющив очі й спрямував увагу всередину.

Я зосередився на вогні, що горів у головному каміні маєтку роду Малум. Він символізував силу нашого зв'язку пар. Де б я не був, я міг спілкуватись із каміном.

Наше полум'я парування горіло яскраво.

Полегшення прокотилось крізь мене.

Воно швидко змінилось тривогою. Яскраво-червоні язики не стрибали й не звивались під звичний гулкий ритм парування. Натомість вони повільно гойдались туди-сюди в тиші, і навколо них мерехтіли смуги світло-блакитного.

Будь-яке полегшення, яке я відчув, розвіялось, як дим, бо татуювання раба щось зробило.

Мої руки тремтіли, коли червоне пробігло моїм зором, як бризки свіжорозлитої крові.

Я втупився в суку, що вплуталась у наш зв'язок пар.

Вона принесла безчестя всім нам.

— Як ти смієш? — тихо видихнув я, нахиляючись до неї.

Налиті кров'ю очі повільно кліпнули, поки вона вдихала дим. Її вираз був знуджений.

Я повторив: — Як ти, бляха, смієш?

Одна темно-синя брова піднялась угору, і вона тихо захихотіла, ніби ситуація була кумедна. Повітря виходило з її надутих губ різкими хрипами.

— Я сказала не говорити, — прошепотіла вона.

Навколишнє повітря нагрілось, коли полум'я затріщало на моїй шкірі.

— Ти не уявляєш, із ким зв'язалась. — Мій низький тон нагадував гарчання тварини.

Арабелла вдавала байдужість, але її шия вкрилась мурашками.

Перед нею стояв хижак.

До Родів належали лише найпотужніші родини дияволів, а я був спадкоємцем сумнозвісного роду Малум. Стародавньої родини, синонімічної до сили й болю.

Я дозволив їй побачити це в моїх очах.

Легке тремтіння пройшло крізь неї, і я усміхнувся ширше.

Підсвідомо вона розпізнала, що стоїть перед не звичайним чоловіком.

Усі дияволи вміли створювати мечі з вогню. Але лише жменя надзвичайно сильних чоловіків народжувалась із вогнем душі.

Цих дияволів вважали богоподібними: Ігнісами.

Рід Малум був довгою лінією володарів вогню душі.

Я був Ігнісом, одним із цих богоподібних чоловіків.

Зв'язки пар були унікальним зв'язком душ, що формувався лише навколо Ігніса. Наші пари були призначені долею, щоб допомагати нам контролювати вогонь душі.

Структура пар дияволів завжди була однаковою: один Ігніс, двоє Захисників і один Шанований.

Четверо могутніх чоловіків.

Один зв'язок душ, що їх з'єднував.

Захисники й Шанований проявляли свої здібності лише коли зустрічали свого Ігніса. Їхні сили доповнювали сили їхніх Ігнісів і стосувались маніпулювання людьми. Але кожна група пар мала унікальні вміння.

Усе залежало від того, як Ігніс керував полум'ям душі.

Вогонь мого батька зцілював хворих людей.

Як наслідок, його Шанований міг бачити хворобу в полум'ї душі людини.

Один із його Захисників мав заспокійливий дотик, щоб цілющий вогонь не завдавав болю. Інший його Захисник змушував людей відчувати спокій у його присутності, щоб вони не боялись цілющого вогню.

Здібність батька була прекрасна. Заздрість і смуток розрослись у моєму нутрі, як завжди, коли я думав про нього.

Відвернувшись від брехливої суки, я зосередився на чарівному профілі Оріона, а не на жахливих спогадах.

— Усе гаразд, я з тобою, — беззвучно промовив Оріон мені.

Я спробував усміхнутись у відповідь, але не зміг.

Більшість людей вважали, що Ігніс є центром зв'язку пар, бо він керує полум'ям душі.

Вони помилялись.

Ігніс і Захисники присвячували життя захисту свого Шанованого.

Здібність Шанованого була найважливішою для успіху Ігніса, що керує полум'ям душі, і на відміну від більшості чоловіків-дияволів, Шановані були ніжні за природою.

Вони відрізнялись фізично й розумово від інших пар у зв'язку душ. У культурі дияволів їх обожнювали.

Єдиноріг серед монстрів.

Їхня вроджена доброта дозволяла Ігнісу керувати полум'ям душі, не розбещуючись силою.

Шановані завжди були істотами надзвичайної краси.

Турбота, пестощі й захист Шанованого давали Ігнісові й Захисникам мету. Вони також відволікали їх від тягаря їхньої сили.

Скорпіус був моїм Захисником.

Оріон був моїм Шанованим.

Я був їхнім Ігнісом.

Арабелла пирхнула й пробурмотіла щось про драматичних чоловіків собі під ніс.

Ми всі троє були тепер пов'язані з брехункою.

Із щелепою, що тремтіла від люті, я відвернувся від свого дорогоцінного Шанованого й нахилився до неї. — Що ти зробила? — прошепотів я темно.

Якби я заговорив голосніше, я б заревів і розірвав її на шматки.

Вона колупала струп на нижній губі й тихо пирхнула: — Нічого. — Вона навіть не потрудилась придумати виправдання.

Я кинувся вперед, ніби збирався її вдарити.

Арабелла не здригнулась.

Перед моєю нечестивою люттю вона мене ігнорувала. Більші чоловіки обмочились би на її місці.

Я випростався на весь зріст.

З семи футів зросту я звик височіти над жінками. Голова Арабелли сягала верху моїх грудей, і бентежило, як близько були наші обличчя.

Але перевага зросту все одно була моєю.

Мій подих ворушив її волосся, поки я вишкірив зуби. — Що б ти не думала виграти своїм обманом, подумай ще раз. Якщо я дізнаюсь, що ти навмисне псуєш нашу пісню парування, я знищу тебе. Жорстоко. Способами, яких ти навіть не можеш уявити.

Скорпіус ахнув, а Оріон похитнувся, усвідомивши, що нашої пісні парування немає.

Глянувши вбік, я переконався, що Лотер досі розсіяно порпається в столі.

Я зробив ще крок ближче.

Мої груди притиснулись до її.

І я затьмарював її своїми м'язами.

Я зловісно усміхнувся. — Мені байдуже, що він твій батько. Ніхто не захистить тебе від нас. Тобі не вдасться зіграти нами, як ти зіграла Горасом. Ми поводитимемось із тобою, як із сукою, якою ти є. Я клянусь великими предками дияволів із роду Малум, що якщо я знайду *будь-який* доказ, що ти навмисне псуєш наш зв'язок пар... — Я притис її спиною до стіни. — ...ти будеш розіп'ята на палі перед нашим домом і підпалена на всю вічність. Твоє маленьке тавро раби гарантуватиме, що ти не помреш. Я про це подбаю.

Я очікував, що вона зіщулиться.

Арабелла закотила очі.

Синій кучер лоскотав бік моєї руки.

Клубок довгого бірюзового волосся спадав кучерями до її дупи. Воно викликало в мене огиду. Я завжди віддавав перевагу шовковисто-гладкому волоссю, як в Оріона чи Скорпіуса. Її було кучерявим безладом.

Вона м'яко сказала: — Я не маю уявлення, про яку пісню ти говориш. Я не зробила нічого поганого. На відміну від вас трьох. — Вона зморщила носа з горбинкою. — Перестань намагатись мене налякати. Це не спрацює. Ви вже підпалили мене, і повір, я переживала гірше.

Я пирхнув від її нахабства.

Вона мала б бути, бляха, налякана.

До того ж її обличчя розплавилось. Не було жодної можливості, щоб вона переживала гірше.

Вона посміхнулась. — Якщо вже погрожуєш, зроби це хоча б креативно. Палити мене на списі перед вашим маленьким будиночком дуже банально.

— Я не жартував. — Я нахилився ближче й вдихнув її крижаний запах. Він пік. — І я серйозний. Не хвилюйся, це не ма-

ленький будиночок. Це маєток із великою землею навколо. Ніхто ніколи не почує твого крику.

Арабелла гмикнула й розглядала свої кутикули, ніби моє тіло не було притиснуте до її. Ніби я не притискав її до стіни.

Її тон бурив зарозумілістю. — Я виросла в палаці. Повір, мені, мабуть, він здасться маленьким будиночком.

Я грубо вдихнув.

Вона зневажливо махнула рукою. — Не треба соромитись. Це не твоя вина, що ти бридкий і бідний.

Лють.

Я роздавив би її на дрібні шматки.

Потім підпалив би їх.

Я показав би їй, що означає бути Ігнісом. Що означає гратися з душами людей.

Чому я диявол-король.

Монстр.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/psycho-devils/